

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการภายใต้บริบทชุมชน : กรณีลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา สาธารณรัฐภาษาไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีวิเทศสังฆาราม มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ เพื่อค้นหาศักยภาพของชุมชนในการจัดการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา นำองค์ความรู้ที่ได้รับจากการค้นหาศักยภาพของชุมชนมาจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังการเรียนรู้อย่างบูรณาการกิจกรรมจากองค์ความรู้ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตามวัตถุประสงค์การวิจัย และกำหนดสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
$\sum D$	แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างของคะแนน
N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
*	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 1 ผลการค้นหาศักยภาพของชุมชน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นหาศักยภาพของชุมชนซึ่งการค้นหาศักยภาพของชุมชนนั้น ผู้วิจัยได้เริ่มต้นจากการวางแผน ร่วมคิด แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในชุมชน โดยเฉพาะการรวบรวมองค์ความรู้จากเอกสารและการสัมภาษณ์จากผู้รู้ ประชาชนชาวบ้าน และบุคคลต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาในชุมชนอำเภอสะเดา จำนวน 4 คน ประกอบด้วย

1. นางบุบผา เรืองช่วย เป็นผู้ให้ความรู้ในด้านกายภาพของชุมชนอำเภอสะเดา จากการสัมภาษณ์ผู้ให้การสัมภาษณ์ให้ข้อมูลว่า สภาพกายภาพของอำเภอสะเดานั้น อำเภอสะเดา เดิมเป็นตำบล ชื่อตำบลสะเดา ขึ้นอยู่กับอำเภอจังโหลน จังหวัดไทรบุรี ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2452 รัฐบาลได้ยกเมืองกลันตัน ตรังกานู ปะลิสและไทรบุรี ให้กับรัฐบาลอังกฤษ แต่ไม่ได้

ยกตำบลสะเดาให้ไปด้วย จึงได้รวมกับตำบลปริก ตำบลทุ่งหมอ ไปขึ้นกับอำเภอเหนือ จังหวัดสงขลา ได้ยกฐานะเป็นอำเภอสะเดา เมื่อปี พ.ศ.2460 และปัจจุบันอำเภอสะเดาเป็นอำเภอชั้น 1 ซึ่งประกอบด้วยตำบลและหมู่บ้านต่าง ๆ คือ ทุ่งหมอ ปริก สำนักแก้วสำนักขาม พังลา ท่าโพธิ์ เขามีเกียรติ ปาดังเบซาร์มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบเชิงเขา ที่ราบลุ่ม มีเทือกเขาบรรทัด และเทือกเขาสันกาลาศิรีเชื่อมต่อกันอยู่ทางทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตก มีแหล่งน้ำเกิดจากเทือกเขาสันกาลาศิรี ได้แก่ คลองรำ คลองประคู้ คลองพังลา คลองปริก คลองสะเดา คลองพรวน คลองคังกล่าวไหลผ่านอำเภอหาดใหญ่ ลงสู่คลองอู่ตะเภาและไหลลงสู่ทะเลที่บ้านแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ และมีปริมาณน้ำฝนตกเกือบตลอดทั้งปี จากลักษณะทางกายภาพดังกล่าว ทำให้อำเภอสะเดามีทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ พืชพรรณธรรมชาติและสัตว์ป่าหลายชนิด สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ยังผลให้สภาพเศรษฐกิจของชาวอำเภอสะเดา มีอาชีพหลัก คือ ด้านเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกยางพาราจนถึงปัจจุบัน

2. นายนิยม เพ็งสติชัย เป็นผู้ให้ความรู้ในเรื่องสภาพภูมิศาสตร์ของอำเภอสะเดา จากการสัมภาษณ์ผู้ให้การสัมภาษณ์ให้ข้อมูลว่า อำเภอสะเดาเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดสงขลา มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่โดยรอบ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอหาดใหญ่

ทิศใต้ ติดต่อกับรัฐเคดาห์ รัฐปะลิส ประเทศมาเลเซีย

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอนาทวีและอำเภอจะนะ

ทิศตะวันตก ติดต่อกับรัฐปาลิส ประเทศมาเลเซีย

อำเภอสะเดามีขนาดพื้นที่ ทั้งหมดประมาณ 858.6 ตารางกิโลเมตร หรือ 587,350 ไร่ มีประชากรทั้งสิ้น 102,720 คน เป็นชาย 51,417 คน และเป็นหญิง 51,303 คน

สภาพพื้นที่เขตบริเวณอำเภอสะเดา มีลักษณะเป็นที่ราบเชิงเขา ที่ราบลุ่ม มีเทือกเขาบรรทัด และเทือกเขาที่ราบลุ่ม มีเทือกเขาสันกาลาศิรีเชื่อมต่อกันอยู่ทางทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตก มีความสูงระดับปานกลาง คือสูงจากระดับน้ำทะเลตั้งแต่ 300 เมตรขึ้นไป มีความลาดชันของพื้นที่มากกว่าร้อยละ 3.5 บางส่วนเป็นพื้นที่ลาดชันแบบลูกกระนดและพื้นที่ราบลุ่ม ที่ค่อยๆ ลาดต่ำลงไปทางตอนเหนือของพื้นที่

ลักษณะทางภูมิอากาศของอำเภอสะเดา ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้ฝนตกชุกตลอดปี ฤดูกาล มี 2 ฤดู คือฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม – เดือนมกราคม และฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ - เดือนเมษายน

1) อุณหภูมิ จากข้อมูลอุณหภูมิของอากาศในเขตพื้นที่ต้นน้ำตลอดปี ในปี พ.ศ. 2547 จะมีอุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 34.64 °C อุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย 21.72 °C

2) ความชื้นและความกดอากาศ ความชื้นสัมพัทธ์ในเขตอำเภอสะเดา โดยเฉลี่ยค่าความชื้นสัมพัทธ์ สูงเกือบตลอดปี ประมาณร้อยละ 81.47 ซึ่งปริมาณความชื้นดังกล่าว เหมาะแก่การทำการเกษตร

3) ลมและทิศทางของลม พายุ บริเวณเขตพื้นที่อำเภอสะเดา ตั้งอยู่ใน บริเวณเขตร้อนชื้น ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ลมที่พัดผ่านอยู่ในทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และทิศตะวันตก เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งพัดมาจาก ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ประมาณ 6 เดือน คือ ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน – เมษายน ความเร็วลม จะมีสูงสุดในเดือน มกราคม ซึ่งตลอดระยะเวลา 6 เดือน จะมีลมพัดเข้าชายฝั่งค่อนข้างรุนแรง ส่วนอีก 6 เดือน คือตั้งแต่เดือนพฤษภาคม – ตุลาคม จะเป็นลมที่พัดมาจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ และตะวันตกเป็นลมที่พัดผ่านพื้นดินออกสู่ทะเล ความเร็วลม มีไม่มากนัก

อำเภอสะเดามีทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญก็คือ ดินที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ และสัตว์น้ำ ดังนี้

1) ทรัพยากรดินและการใช้ดิน ร้อยละ 80 ของประชากรทั้งหมด ประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกยางพารา ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจหลัก ทำรายได้ ดีมากให้กับเกษตรกร รองลงมา ทำสวนผลไม้ ได้แก่เงาะ ทุเรียน มังคุด ลำไย ลองกอง ส้มโอ กระเทียม ละครมุด

2) ทรัพยากรน้ำและการใช้น้ำ ทรัพยากรน้ำในเขตพื้นที่อำเภอสะเดา สามารถแบ่งออกเป็นแหล่งน้ำผิวดินและแหล่งน้ำใต้ดิน ซึ่งส่วนใหญ่ประชากรจะทำการเกษตร การประมง ปศุสัตว์และด้านการอุปโภค บริโภค

3) การใช้ประโยชน์จากแหล่งน้ำการใช้ประโยชน์จากแหล่งต้นน้ำก็เป็น แหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะ น้ำตกโตนลาด น้ำตกผาดำ มีคลองซึ่งเป็นสายน้ำหลักในการเกษตร คลองรำ คลองแก้ว คลองพังลา คลองปรัก คลองสะเดา คลองพรุพรานช้าง การใช้น้ำเพื่อ การเกษตร ร้อยละ 60 ใช้ในการเพาะปลูกร้อยละ 20 ใช้ในการปศุสัตว์ และร้อยละ 20 ใช้ในการอุปโภค นอกจากแหล่งน้ำโดยธรรมชาติแล้ว ยังพัฒนาเป็นแหล่งน้ำผิวดิน ประเภทสระ ฝาย หนอง บึง บ่อบาดาล บ่อน้ำตื้น เพื่อใช้ในการเกษตร อุปโภคและบริโภค กระจายในทุก พื้นที่ทั่วไปของกลุ่มต้นน้ำ การใช้ประโยชน์น้ำจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งธรรมชาติและที่พัฒนาขึ้น บางพื้นที่ใช้ได้ตลอดปี แต่บางพื้นที่ก็ขาดแคลนน้ำ จึงต้องร่วมมือกันอนุรักษ์แหล่งต้นน้ำเอาไว้ มิฉะนั้นต่อไปฤดูกาลเปลี่ยนผัน อาจไม่มีน้ำอุปโภคและบริโภคก็ได้

4) ทรัพยากรป่าไม้และการใช้ป่าไม้ ป่าไม้ในบริเวณอำเภอสะเตาะปัจจุบัน เหลือน้อยมาก เนื่องจากการบุกรุกพื้นที่ของประชากรใกล้เคียง และกลุ่มอิทธิพล นายทุนประกอบ ธุรกิจป่าไม้ ซึ่งเป็นการทำลายป่าไม้แบบถาวร จากป่าไม้เบญจพรรณที่เคยอุดมสมบูรณ์ สรรพสิ่งมี ระบบนิเวศวิทยาที่เอื้อต่อกัน ฤดูกาลต่าง ๆ แหล่งต้นน้ำ สายน้ำ ลำธารคลอง ห้วย ที่เคยมีก็หมดไป อุดมภูมิยิ่งสูงขึ้น ถ้าหากเราไม่ร่วมกันอนุรักษ์ดูแลป้องกันพื้นที่ป่าในปัจจุบันที่เหลืออยู่ ให้อยู่ใน สภาพที่ดีที่สุดแล้ว ความวิกฤตต่าง ๆ ก็คงจะเพิ่มทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

3. นางฉนวน กำเหนิดผล เป็นผู้ให้ความรู้ในเรื่องของสภาพเศรษฐกิจ ของอำเภอสะเตาะ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้การสัมภาษณ์ให้ข้อมูลว่า ประชากรในเขตพื้นที่อำเภอ สะเตาะส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมา คือ ด้านพาณิชย์กรรม ธุรกิจบริการ อุตสาหกรรม และอื่น ๆ พืชเศรษฐกิจ ได้แก่ ยางพารา ยางพารามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและ สังคมของประเทศ เป็นสินค้าส่งออกทั้งในรูปยางดิบ ผลิตภัณฑ์ยางสำเร็จรูป และไม้ผล มีการปลูกยางพารา เป็นอันดับ 1 ในบรรดาพืชเศรษฐกิจปาล์มน้ำมัน ปาล์มน้ำมันเป็นพืชที่ เจริญเติบโตได้ดีในเขตร้อนชื้น ซึ่งจะต้องมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยมากกว่า 2,000 มม./ปี และไม่มี ช่วงเดือนที่แล้ง(ฝนต่ำกว่า 100 มม.) ติดต่อกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการเพิ่มผลผลิตปาล์มน้ำมัน สำหรับในเขตพื้นที่อำเภอสะเตาะ ไม้ผลที่มักปลูก เช่น ส้มจุก ส้มโอ ลองกอง เงาะ กระท้อน มังคุด ซึ่งต่อมาได้มีการส่งเสริมการปลูกมากขึ้น

4. นายเฟิน แสงแก้ว เป็นผู้ให้ความรู้ในเรื่องของสภาพสังคมและ วัฒนธรรมของอำเภอสะเตาะ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้การสัมภาษณ์ให้ข้อมูลว่า ปัจจุบันมี ประชากรทั้งสิ้น 102,720 คน เป็นชาย 51,417 คน และเป็นหญิง 51,303 คน จากข้อมูล สำนักทะเบียนราษฎร อ.สะเตาะ พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ในเขตพื้นที่อำเภอสะเตาะใช้ภาษาถิ่นได้ และภาษา “มลายู” ในการสื่อสาร

ด้านการศึกษา อำเภอสะเตาะประชากรส่วนใหญ่ในเขตพื้นที่อำเภอสะเตาะ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมีศาสนาสถาน ประกอบด้วย วัด 17 แห่ง สำนักสงฆ์ 4 แห่ง และมีสตูดิโอ 8 แห่ง

ด้านสุขภาพอนามัย ชุมชนเขตพื้นที่อำเภอสะเตาะ มีการส่งเสริมสุขภาพ โดยจัดให้มีกิจกรรมการออกกำลังกายในสถานที่ต่าง ๆ ที่แต่ละหน่วยงานร่วมกันจัดให้มีขึ้น

ด้านการคมนาคม บริเวณพื้นที่อำเภอสะเตาะ เป็นพื้นที่มีการคมนาคมสะดวก

ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญ ชาวอำเภอสะเดามีวิถีชีวิตแบบชาวพุทธทั่วไปคือ การไปวัดทุกวันสำคัญของศาสนา และมีประเพณีที่สำคัญได้แก่ ประเพณีชัก/ลากพระ เป็นประเพณีที่ถือปฏิบัติกันมายาวนานจัดขึ้นในช่วงวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 เป็นทุกปี อีกอย่างหนึ่ง เทศกาลสงกรานต์ จัดขึ้นในวันที่ 13 เมษายน ของทุกปี

ศักยภาพทางกายภาพของชุมชนดังที่กล่าวข้างต้นนี้ เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสามารถนำไปสู่การจัดการกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนในอำเภอสะเดา ซึ่งเนื้อหาต่าง ๆ นี้ นับตั้งแต่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับอำเภอสะเดา จะต้องถูกนำไปสู่กระบวนการออกแบบการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามความเหมาะสม

จากการค้นหาศักยภาพของชุมชน:กรณีลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำองค์ความรู้ไปใช้ในการออกแบบการเรียนรู้ในตอนที่ 2 ดังนี้

ตอนที่ 2 ผลการนำองค์ความรู้จากการค้นหาศักยภาพมาจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนรู้นั้นผู้วิจัยได้นำองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาในด้านสภาพสังคมและวัฒนธรรมมาออกแบบการเรียนรู้แบบบูรณาการ ซึ่งดำเนินการใน 4 ขั้นตอน ดังนี้

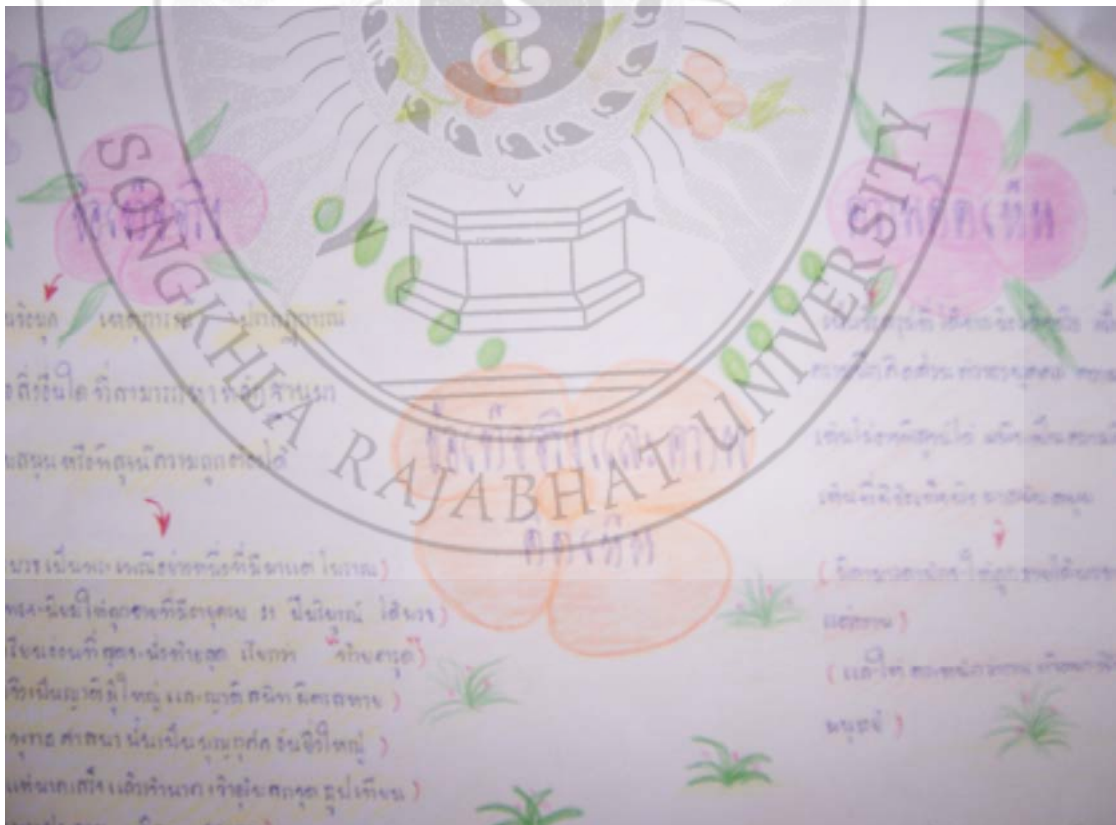
ขั้นตอนที่ 1 ขั้นทำความเข้าใจสัญลักษณ์ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้นำเสนอคำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค และถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนอ่าน-เขียนคำศัพท์ และประโยคต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของพื้นที่ สภาพภูมิศาสตร์ สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคมและวัฒนธรรมของอำเภอสะเดา อันได้แก่ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะของการบูรณาการตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียนอ่าน-เขียนคำศัพท์ ประโยค ดังนี้

พื้นที่	อ่านว่า	พื้นที่	ศาลา	อ่านว่า	สา-ลา
ตัดสิน	อ่านว่า	ตัด-สิน	พารา	อ่านว่า	พา-รา
พระสงฆ์	อ่านว่า	พระ-สง	บุกรุก	อ่านว่า	บุก-รุก

ตัวอย่างประโยค

1. ขางพารามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ
2. พระสงฆ์ส่วนใหญ่ออกบิณฑบาตในเวลาตอนเช้า
3. อำเภอสะเดามีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสร้างความคิดรวบยอด เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยให้ผู้เรียนสังเกตและร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ อภิปรายเนื้อหาสาระการเรียนรู้องค์ความรู้ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาที่เกี่ยวข้องกับอำเภอสะเดา โดยการใช้กระบวนการกลุ่มในการสนทนา ในกิจกรรมขั้นนี้ผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาองค์ความรู้ในลักษณะของแผนภาพความคิด (Mind Mapping) ดังนี้ (รายละเอียดในภาคผนวก หน้า 158)

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสื่อความหมาย ความคิด เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนร่วมกัน ถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ อภิปรายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ องค์ความรู้ คุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ในลักษณะของการนำเสนอคำภาษาไทยให้ผู้อื่นเข้าใจ

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นพัฒนาความสามารถ เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบฝึก ทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้แต่ละกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ ความเข้าใจมาสังเคราะห์และ ประเมินค่า และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ลักษณะของกิจกรรมให้ผู้เรียนทำแบบฝึกทักษะ ทางภาษา ตั้งแต่กิจกรรมที่ 1-10 ดังตัวอย่าง โดยให้นักเรียนอ่าน-เขียนคำ จำแนกเสียงสระ ตามลักษณะต่าง ๆ และเห็นคุณค่าของการออกเสียงในภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา และให้นักเรียนนำคำที่กำหนดจำแนกตามลักษณะต่าง ๆ ให้ถูกต้อง ดังนี้

เขต	พื้นที่	บวช	นาค
เมือง	ปี	บ้าน	ควน
ป่า	ผ่าน	โพธิ์	ถีน
ฐาน	ขนาด	ทิส	ศาลา
กลาง	จะนะ	คลอง	พีช
โมก	ยาง	แก้ว	นก
กบ	ฝาย	บุกรุก	พารา
ตัดสิน	พระสงฆ์		

สระเสียงสั้น	สระเสียงยาว
อึ้น ทิศ จจะนะ นก กบ บุกรุก ตัดสิน พระสงฆ์	เขต พื้นที่ บวช นาค เมือง ปี บ้าน ควน ป่า ผ่าน โพร้ ฐาน ขนาด ศาลา กลาง คลองพีช โมง ยาง แก้ว ฝ่าย พารา

จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน ที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ช่วงชั้นที่ 3) ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ 10 สาระคือ 1) เสียงสระ 2) เสียงพยัญชนะ 3) เสียงวรรณยุกต์ 4) พยางค์และคำในภาษาไทย-การประสมอักษร 5) คำนาม 6) คำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ 7) เขียนตามคำบอก 8) องค์ประกอบของประโยค 9) การอ่านในใจ (จับใจความสำคัญ)และ 10) การอ่านแยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น

จากสาระการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการที่ผู้วิจัยนำองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับบริบทชุมชน:กรณีลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ด้านสภาพสังคมและวัฒนธรรมมาให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ จึงทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียนเพิ่มขึ้น และทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในบริบทชุมชนและสามารถทำแบบฝึกทักษะทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ดังปรากฏผลการนำแบบฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียนที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริงจาก 10 กิจกรรม ดังแสดงผลรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางภาษารายกิจกรรม

ที่	ก่อนเรียน (30)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	รวม 100	หลังเรียน (30)
		10	10	10	10	10	10	10	10	10	10		
1	22	10	10	10	10	10	10	9	10	10	10	99	28
2	22	8	8	10	10	8	10	9	10	10	10	93	23
3	16	10	10	10	10	10	10	9	10	10	10	99	27
4	8	10	7	7	10	7	7	9	10	7	7	81	25
5	18	10	8	9	10	8	9	9	10	10	10	93	27
6	23	10	10	10	10	10	10	9	10	10	10	99	26
7	18	10	8	10	10	8	10	8	10	10	10	94	24
8	16	10	10	10	8	10	10	7	10	10	10	95	27
9	15	10	9	10	10	9	10	6	10	10	10	94	26
10	15	10	9	10	7	9	10	10	10	8	10	93	28
11	20	10	8	8	10	8	8	10	10	7	10	89	27
12	22	10	10	10	10	10	10	9	9	9	10	97	27
13	25	10	10	10	10	10	10	8	10	10	10	98	26
14	19	10	8	10	10	8	10	7	9	8	10	90	25
15	18	10	10	9	10	10	10	9	10	8	10	96	28
16	15	10	7	10	10	7	10	7	10	7	10	88	28
17	23	10	10	10	9	10	9	8	10	8	10	94	27
18	18	10	10	10	10	10	10	9	6	8	10	93	25
19	16	10	9	8	9	9	9	9	10	9	10	92	25
20	17	10	9	10	10	9	10	8	9	8	10	93	27
21	11	10	9	10	10	9	10	7	9	8	10	92	25
22	19	10	10	10	10	10	10	7	9	9	10	95	27
23	10	10	9	9	10	9	10	7	9	8	10	91	28
24	9	10	9	10	9	9	9	9	9	8	10	92	24
25	15	10	7	10	10	7	10	9	9	8	10	90	24
26	22	10	8	10	10	8	10	9	8	8	10	91	26
27	19	10	10	10	10	10	10	9	10	8	10	97	27
28	22	10	9	10	10	9	10	9	8	8	10	93	25
29	19	10	9	9	10	9	10	9	10	8	10	94	27
30	17	10	9	10	10	9	10	9	10	8	10	95	23
	$\sum \bar{X}_1 = 529$											$\sum \bar{X}_1 = 2800$	$\sum \bar{X}_2 = 782$
	$\bar{X}_1 = 17.63$											$\bar{X}_1 = 93.33$	$\bar{X}_2 = 26.06$
	S.D. = 4.26												S.D. = 1.50

จากตารางที่ 1 แสดงผลในชั้นการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่านักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 93.33 และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 86.88 แสดงว่าแบบฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลามีประสิทธิภาพ 93.33/86.88 หมายความว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาที่เน้นบริบทท้องถิ่นสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน หากพิจารณาจากค่าประสิทธิภาพแล้ว พบว่าค่าประสิทธิภาพตัวแรกจะสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แสดงให้เห็นว่าในระหว่างการเรียนรู้และทำแบบฝึกทักษะทางภาษานั้น นักเรียนมีโอกาสปรึกษาหารือ ซักถามเพื่อนและครู เมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในขณะเรียน นอกจากนี้นักเรียนยังสามารถทบทวนและแก้ไขได้ รวมทั้งบรรยากาศส่วนใหญ่มีลักษณะการทำกิจกรรมกลุ่มครูทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเครียดจึงทำให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะทางภาษาได้ดี ส่วนค่าประสิทธิภาพตัวหลังสูงกว่าเกณฑ์ในลักษณะเดียวกันซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนได้เตรียมพร้อมในด้านความรู้เป็นอย่างดี และนักเรียนมีความตั้งใจในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างเต็มกำลังความสามารถจึงเป็นเหตุให้ค่าประสิทธิภาพตัวหลัง ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยของผลลัพธ์สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานเช่นเดียวกัน และผลการประเมินประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ซึ่งได้ทดลองกับนักเรียน จำนวน 30 คน ใน 10 กิจกรรม ซึ่งมีคะแนนในแต่ละกิจกรรมดังปรากฏในตารางที่ 1 และ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวแรก แสดงถึงความก้าวหน้าระหว่างเรียน และประสิทธิภาพ 80 ตัวหลัง แสดงผลลัพธ์หลังเรียนปรากฏดังตารางที่ 2 และ 3

ตารางที่ 2 แสดงผลการหาประสิทธิภาพความก้าวหน้าระหว่างเรียน(80 ตัวแรก) จากคะแนนการทำแบบฝึกทักษะทางภาษา

จำนวนนักเรียน	คะแนนเฉลี่ยจากแบบฝึก 10 ชุด (คะแนนเต็ม100)	ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
30	93.33	93.33

จากตารางที่ 2 แสดงว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ได้ประสิทธิภาพความก้าวหน้าระหว่างเรียนมีคะแนนร้อยละเท่ากับ 93.33 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวแรก จะเห็นได้ว่าผู้เรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะทางภาษาได้สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้

ตารางที่ 3 แสดงผลการหาประสิทธิภาพผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรม (80 ตัวหลัง) จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จำนวนนักเรียน	คะแนนเฉลี่ย จากคะแนนเต็ม(30)	ค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
30	26.06	86.88

จากตารางที่ 3 แสดงว่าจำนวนนักเรียน 30 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองโดยใช้องค์ความรู้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ได้ประสิทธิภาพผลสัมฤทธิ์มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 86.88 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวหลัง จะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้องค์ความรู้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ได้สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ที่กำหนดไว้

จากตารางที่ 2 และตารางที่ 3 พิจารณาโดยสรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกทักษะทางภาษาระหว่างเรียน/คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองโดยใช้องค์ความรู้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา มีค่าเป็น 93.33/86.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้องค์ความรู้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพด้านกระบวนการและผลสัมฤทธิ์ และสามารถนำไปพัฒนาในทักษะด้านอื่น ๆ ของนักเรียนได้ต่อไป

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้องค์ความรู้บริบทลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

จากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการในตอนที่ 1 และ 2 พบว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้องค์ความรู้ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาจำนวน 10 ชั่วโมง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ และให้ผู้เรียนได้ทำแบบทดสอบ ผลปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง โดยใช้องค์
ความรู้บริบทกลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาของนักเรียนกลุ่มทดลอง 30 คน

กลุ่ม	การทดลอง	N	\bar{X}	S.D.	t
ทดลอง	ก่อน	30	17.63	4.02	10.55*
	หลัง	30	26.06	1.50	

(t(05df = 29= 1.699)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ โดยใช้องค์ความรู้บริบทกลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 17.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.02 และหลังเรียนเท่ากับ 26.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจากการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการภายใต้บริบทชุมชน : กรณีกลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีวิเทศสังฆาราม พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการและผลสัมฤทธิ์เท่ากับ 93.33/86.88 และนักเรียนที่เรียนรู้แบบบูรณาการเชิงเนื้อหาจากองค์ความรู้กลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้